

BEGRÄNSAD TID

De hade jobbat sent in på småtimmarna för nu var de nära en lösning.

”Kanske vi hinner få den färdig till mötet när allt kommer omkring. Det här går ju som smort!”

Arbetet fortsatte under tystnad ett par timmar och ingen av de två lade märke till att morgonsolen nu sken in genom fönstret.

”Vi kommer få Nobel priset för det här, det är ju helt klart. Har du funderat på vad du ska göra med pengarna?”

”Njae...” Han ville inte riktigt erkänna att han tänkt i dessa banor.

”Det bästa är nog att investera större delen av det i företaget. Förstår du hur kursen kommer öka när vårt arbete blir känt!?”

”Jo, det är nog sant. Kan du ge mig spektralmeganålen? Där...”

”Här.”

”Tack.”

De fortsatte finjusteringarna av sin nya maskin och hoppade över frukost som så många gånger förut. Men de hade aldrig varit så nära en lösning som nu. De senaste två veckornas arbete hade fört dem från tvivel till förvisning. De visste nu att det skulle fungera.

Det är inte varje dag ett par dubiösa forskare för en oseriös organisation lyckas tota ihop en tidsmaskin.

”Där! Sätt ditt finger där.”

”Mhm, okej, så?”

”Ja, där har vi det.”

Tejpbiten satt där den skulle; maskinen var klar!

De stod tysta ett par minuter och bara tittade på sin skapelse. Den var inte vacker. Men detta var inte ett jobb i estetik; fungerade den innebar det en vetenskaplig revolution. Den skulle komma att inleda en helt ny världsålder. De skulle bli historiska på fläcken!

Med ett slugt litet leende såg han på sin kollega, som mötte hans blick och log tillbaks.

”Ska vi...?”

”Det tycker jag.”

”Men, borde vi verkligen inte vänta?”

”Det tycker jag inte.”

Visst visste de båda två att de aldrig skulle kunna motstå frestelsen. De hade jobbat flera år med det här, och de senaste veckorna som aldrig förr. Om de inte provade maskinen nu skulle de vara tvungna att vänta till efter helgen, då de hade ett möte med styrelsen. De tvekade inte mer...

”Vad tycker du?”

”Vi börjar lite försiktigt - ställ in den på minus tre timmar.”

Han tryckte lite på displayen och konfigurerade snabbt maskinen så som de ville ha den.

”Vill du ha den äran?”

”Nej nej, jag vet hur gärna du vill. Jag kan hålla mig.”

"Okej, är du beredd? Då trycker jag. Nu!"

"Här."

"Tack."

De fortsatte finjusteringarna av sin nya maskin och hoppade över frukost som så många gånger förut. Men de hade aldrig varit så nära en lösning som nu. De senaste två veckornas arbete hade fört dem från tvivel till förvisning. De visste nu att det skulle fungera.

Det är inte varje dag ett par dubiösa forskare för en oseriös organisation lyckas tota ihop en tidsmaskin.

"Där! Sätt ditt finger där."

"Mhm, okej, så?"

"Ja, där har vi det."

Tejpbiten satt där den skulle; maskinen var klar!

De stod tysta ett par minuter och bara tittade på sin skapelse. Den var inte vacker. Men detta var inte ett jobb i estetik; fungerade den innebar det en vetenskaplig revolution. Den skulle komma att inleda en helt ny världsålder. De skulle bli historiska på fläcken!

Med ett slugt litet leende såg han på sin kollega, som mötte hans blick och log tillbaks.

"Ska vi...?"

"Det tycker jag."

"Men, borde vi verkligen inte vänta?"

"Det tycker jag inte."

Visst visste de båda två att de aldrig skulle kunna motstå frestelsen. De hade jobbat flera år med det här, och de senaste veckorna som aldrig förr. Om de inte provade maskinen nu skulle de vara tvungna att vänta till efter helgen, då de hade ett möte med styrelsen. De tvekade inte mer...

"Vad tycker du?"

"Vi börjar lite försiktigt - ställ in den på minus tre timmar."

Han tryckte lite på displayen och konfigurerade snabbt maskinen så som de ville ha den.

"Vill du ha den äran?"

"Nej nej, jag vet hur gärna du vill. Jag kan hålla mig."

"Okej, är du beredd? Då trycker jag. Nu!"

"Här."

"Tack."

De fortsatte finjusteringarna av sin nya maskin och hoppade över frukost som så många gånger förut. Men de hade aldrig varit så nära en lösning som nu. De senaste två veckornas arbete hade fört dem från tvivel till förvisning. De visste nu att det skulle fungera.

Det är inte varje dag ett par dubiösa forskare för en oseriös organisation lyckas tota ihop en tidsmaskin.

"Där! Sätt ditt finger där."

"Mhm, okej, så?"

"Ja, där har vi det."

Tejpbiten satt där den skulle; maskinen var klar!

De stod tysta ett par minuter och bara tittade på sin skapelse. Den var inte vacker. Men detta var inte ett jobb i estetik; fungerade den

innebar det en vetenskaplig revolution. Den skulle komma att inleda en helt ny världsålder. De skulle bli historiska på fläcken!

Med ett slugt litet leende såg han på sin kollega, som mötte hans blick och log tillbaks.

”Ska vi...?”

”Det tycker jag.”

”Men, borde vi verkligen inte vänta?”

”Det tycker jag inte.”

Visst visste de båda två att de aldrig skulle kunna motstå frestelsen. De hade jobbat flera år med det här, och de senaste veckorna som aldrig förr. Om de inte provade maskinen nu skulle de vara tvungna att vänta till efter helgen, då de hade ett möte med styrelsen. De tvekade inte mer...

”Vad tycker du?”

”Vi börjar lite försiktigt - ställ in den på minus tre timmar.”

Han tryckte lite på displayen och konfigurerade snabbt maskinen så som de ville ha den.

”Vill du ha den äran?”

”Nej nej, jag vet hur gärna du vill. Jag kan hålla mig.”

”Okej, är du beredd? Då trycker jag. Nu!”

”Här.”

”Tack.”

De fortsatte finjusteringarna av sin nya maskin och hoppade över frukost som så många gånger förut. Men de hade aldrig varit så nära en lösning som nu. De senaste två veckornas arbete hade fört dem från tvivel till förvisning. De visste nu att det skulle fungera.

Det är inte varje dag ett par dubiösa forskare för en oseriös organisation lyckas tota ihop en tidsmaskin.

”Där! Sätt ditt finger där.”

”Mhm, okej, så?”

”Ja, där har vi det.”

Tejpbiten satt där den skulle; maskinen var klar!

De stod tysta ett par minuter och bara tittade på sin skapelse. Den var inte vacker. Men detta var inte ett jobb i estetik; fungerade den innebar det en vetenskaplig revolution. Den skulle komma att inleda en helt ny världsålder. De skulle bli historiska på fläcken!

Med ett slugt litet leende såg han på sin kollega, som mötte hans blick och log tillbaks.

”Ska vi...?”

”Det tycker jag.”

”Men, borde vi verkligen inte vänta?”

”Det tycker jag inte.”

Visst visste de båda två att de aldrig skulle kunna motstå frestelsen. De hade jobbat flera år med det här, och de senaste veckorna som aldrig förr. Om de inte provade maskinen nu skulle de vara tvungna att vänta till efter helgen, då de hade ett möte med styrelsen. De tvekade inte mer...

”Vad tycker du?”

”Vi börjar lite försiktigt - ställ in den på minus tre timmar.”

Han tryckte lite på displayen och konfigurerade snabbt maskinen så som de ville ha den.

”Vill du ha den äran?”

”Nej nej, jag vet hur gärna du vill. Jag kan hålla mig.”

”Okej, är du beredd? Då trycker jag. Nu!”

”Här.”

”Tack.”

De fortsatte finjusteringarna av sin nya maskin och hoppade över frukost som så många gånger förut. Men de hade aldrig varit så nära en lösning som nu. De senaste två veckornas arbete hade fört dem från tvivel till förvisning. De visste nu att det skulle fungera.

Det är inte varje dag ett par dubiösa forskare för en oseriös organi-

```
// *      Printer out of paper  
// *
```

Skriven av Ola Magnusson, 23 februari 1998.